

MANTANA 4

občasník pro individua a individuality
Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 5, číslo 4

Září 2002

Z DENÍKU :

Dlouho očekávaný i obávaný okamžik je konečně zde. Začíná poslední etapa mé soukromé expedice SVĚT 2002. Naposledy se rozhlížím po base campu a vyrážím do neznáma. Jsem rozhodnuta se nikde moc nezdržovat a dosáhnout vrcholu alpským stylem. Všude je ještě tma, hodila by se čelovka, ale jak říká táta: „co nemáš, nepotřebuješ“. Něco na tom bude. Zato mám pevný fixní lano z osvědčeného materiálu. Trochu se mi plete pod nohy, ale postupně se zdokonaluji. Chci jít normálkou, vedoucí komínem, s obtížnou vrcholovou pasáží. Postupuji pomalu, občas mi to podklouzne a ztrácím drahocenné

centimetry. Tak znovu! Je tu zatraceně těsno a taky s tím dechem to není žádná sláva. Můj bratr tudy šel před třemi roky a zvládl to celkem v pohodě, tak snad se to povede i mně. Jen pevně doufám, že neuhnu do Císařské varianty.

A už tu máme vrcholový výšvih. Na obzoru začíná svítat, tak se hned postupuje veseleji. Jen mi trochu dře lano. Uf! A jsem tu! Je mi zima, fičí a na můj vkus je tu i trochu přelidněno. Někdo mi podává pomocnou ruku. Jen nechápu, proč mne při tom drží hlavou dolů. Takové zacházení po takové dřině! Jsem na šrot. Odvazují mne, balí do dek a podávají trochu teplé tekutiny. To už je lepší. Ještě vrcholové foto (mohli mne upozornit předem, hodila bych se do gala). No, myslím, že na tom SVĚTĚ by mohla být někdy i legrace. Ale teď už se těším do postele, nějak mne to zmožilo...

Tak někdy na viděnou...

[Zuzka]

Sponzor expedice SVĚT 2002

Jak přežít bez katastrof s „KATASTROFAMI“

Že se Svinčovi nechce na služebku do země naftařských magnátů, to je každému nad slunce jasné. Nikdo by však od tohoto sveřepého lezce zřejmě nečekal, že bude ochoten zabránit této, pro něj nemilé povinnosti, stůj co stůj. Třeba i za cenu života.

Všechno to začalo loni na jarní metodice, když jsme s Martinou ze zvědavosti šly vyzkoušet několik „atrakcí“, které nachystali pro nováčky naši milí metodici. Začaly jsme Bohoušovo „Důlferem“, kde se Martina přesvědčila, že tričko se sexy velkým výstřihem nebude to pravé. Sexy rudá spálená stopa na krku, přes klíční kost až kdoví kam, byla toho důkazem.

Když pak po pár hodinách bylo volno u chytání pneumatiky, nastoupily jsme i na tuto „atrakci“. Toho času tam odborný dozor vykonávali LeToš se Svinčou a několik rozumu ochotně přidal i Pepíno. Martina měla trošičku nahnáno, protože při chytání pneumatiky v tělocvičně praskla lano, a tak postrčila dopředu mě, ať jdu dnes pro změnu první já. Pneumatika letí a RUP! „Trhačko lana! Ničitelko!“, slyším odevšad. Hm, ta dnešní lana vůbec nic nevydrží... Po chvíli nastupuje Martina. S napětím očekávám, co se bude dít. A děje se! Martina utíká a utíká a utíká, už je skoro v řece, ale pneumatika pořád padá, nenásleduje žádné trhnutí lana zpět. I pneumatika už je skoro v řece a koulí se volně po zemi směrem ke skupince přihlížejících lidí. Naštěstí ji kluci pod stromem zastavili, jinak by možná byl i malý Šimonek v řece i Radka, tehdy ještě s bříškem, by byla v řece. Je to vážně hříčka osudu, když celý den pneumatika létá nahoru a dolů, pak přijde Martina a pneumatika se

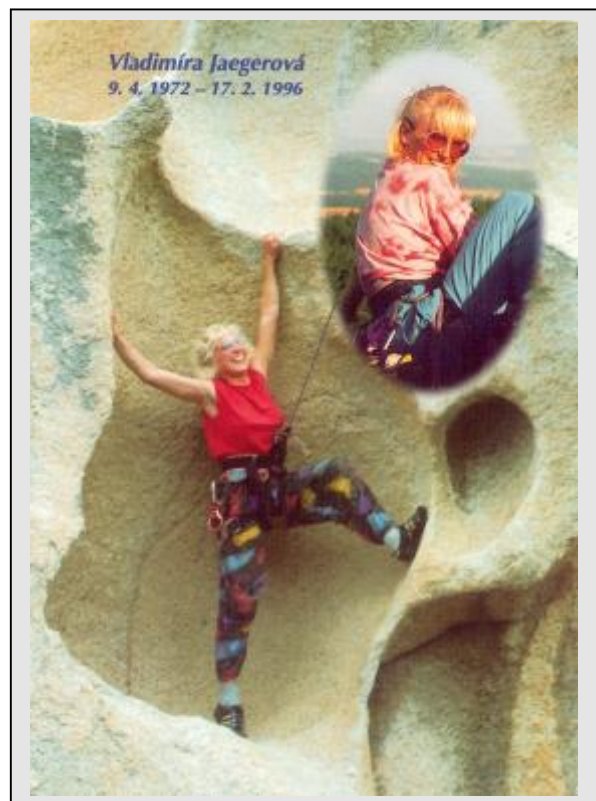
OBSAH MANTANY

- strana 1
- Z deníku Zuzky
- Jak přežít bez katastrof s „Katastrofami“
- strana 2
- Vzpomínka na Vladku Jaegerovou
- strana 3
- První s posledním
- strana 4
- Babí léto na Boňi
- strana 5
- Prague International MARATHON
- strana 6
- Omedismus Naturalis
- Blatiny u Brna 2002
- Vysoké Tatry 2002
- strana 7
- Grosvenediger DUBEN 2002
- Hodiny na umělé stěně v Kadani
- strana 8
- Klasické cesty na Ostrovskou stěnu

vycvakne z karabiny a spadne na zem. Od té doby nám Svinčo neřekne jinak než „Dvě Katastrofy“.

Nevím, co po loňských zážitcích vedlo Svinču k tomu, že se rozhodl vzít Dvě Katastrofy, zdůrazňují OBĚ NAJEDNOU, s sebou na skály. Snad

touha po dobrodružství? Lezení s osvědčenými lezci už je zřejmě nuda, chtěl být celou neděli na adrenalinu? Nebo, jak ho podezřívám já, chtěl se nějakou nečekanou událostí vyhnout služební cestě?

Každopádně, slovo dalo slovo a po letošní jarní metodice jsme v hospůdce u pivka domluvili velmi nebezpečnou expedici s názvem „Jak přežít bez katastrof s Katastrofami“. Původní záměr byl vyvézt Martinu na písek, aby okusila také něco jiného než Perštejn a umělou stěnu. Po zvážení všech faktů: počasí, málo času, blížící se Svinčova služebka, jsme nakonec jako cíl naší expedice zvolili Bořeň. Svinčo si pro nás vybral několik lezeckých lahůdek, abychom na něj mohly, po dobu jeho nepřítomnosti, dlouho vzpomínat. Počasí si ale stejně udělalo své, takže jsme nakonec, místo na Bořeň, podnikli malý výpad na Mravenčák a odpoledne šupky dupky na umělou stěnu do Kadaně.

Myslím, že Svinčo záhy litoval svého rozhodnutí. Velmi brzy zjistil, že přecenil své síly a vzal si opravdu

velké sousto. Dvě Katastrofy jsou příliš i na jednoho velkého malého muže, ač sveřepého lezce z nejsveřepějších. Nasvědčovalo tomu jeho zoufalé volání o pomoc mobilním kamarádům. Nikdo však nepřispěchal Svinču zachránit. LeToš pro jistotu, slyšíc, že se jedná o Dvě Katastrofy, tvrdil, že je na Moravě a Broněk zase nemohl opustit svoji pračku.

Když jsme Svinču, plného zbytkového alkoholu z pátečního večera, prohnaly v nástupu a pak šťastně všichni dorazili pod skály na Mravenčáku, z překvapené Marty vylezlo, že si myslela, že jdeme jenom na procházku, že vlastně vůbec nemá sedák. Kdo by to byl tušil, že na Mravenčáku jsou skály? A vůbec, vždyť se přeci neleze, když prší a je mokro. No nic, organizace není vždy sto procentní. Naplánovali jsme příliš mnoho variant pro případ nepřízně počasí, že jsme vlastně nikdo pořádně nevěděli, co se ten den bude dít.

Ještě funicí Svinčo na sebe nejprve navlékl všechny vrstvy, které při stoupání statečně odhazoval. Poté předal svůj sedák Martině a jal se vázat na dračáka. Jo, jo, už chlapec také leccos pamatuje. Pro mnohé je to jen vyprávění starých vlků a on takhle ještě lezl.

Následuje kulturní vložka - Martina, navlékající se do Svinčovo sedáku. Já se samozřejmě bavím o to škodoliběji, protože to tentokrát nejsem já, komu zlí skřítkové zamotali

VZPOMÍNKA

17. února 1996 tragicky zemřela pod lavinou při výstupu do Baranieho sedla jedinečná kamarádka a zakládající členka Horoklubu Vlad'ka Jaegerová.

Po letitých průtazích byla letos 27. června konečně odhalena pamětní deska na Symbolickém cintoríne pod Ostrvou ve Vysokých Tatrách.

Dík patří všem, kdož tento zdánlivě snadný úkol dotáhli do konce a rovněž panu Dominiku Michálíkovi ze správy TANAPu.

A Tobě, Vlad'ule, tichou vzpomínku...

...a omluvu, že nám to trvalo tak dlouho.

Horoklubáci

nohavičky. Ale už je tu všudypřítomný a velmi, velmi ochotný Svinčo, který Martině pomáhá s úpravou a následným nastavením velikosti nohaviček přímo na jejím těle. Sodoma Gomora, Pane, Ty to vidíš!

Konečně se Ti dva vypořádali s nástrahami sedáku, poprali se s přezkami a jinými udělátky, takže hurá, jde se lézt. Skála se nám drolí pod rukama, nohy v pohorkách nemají příliš jistoty, prsty zebou a vítr fouká.

Lehoučké čtyřkové cesty, které nám Svinčo vybírá, jsou v tu chvíli extrémně těžké. Martina připomíná někoho, kdo se přehrabuje v knihovně a nepotřebné knihy odhazuje na zem. S prohlášením: „Vždyť беру ty samé chyty co vy.“, postupně odstraňuje všechny volné kameny v cestě, hází je za sebe a vytváří novou cestu.

A dějiny se opakují, Svinčo musí poskytnout první pomoc, když si Barbucha - Katastrofa utrhne otisky. O sterilitě jeho náplasti se však dá silně pochybovat vzhledem k její zašedlé barvě. „Zlatý Broňa.“, pláče Barbucha. Jestli snad trošku ta náplast sterilní byla, tak určitě ne po Svinčově zásahu, kdy ji odpižlával kouskem stěpu. „Zlatý Broňa.“, pláče Barbucha podruhé. A tak pan doktor Svinčo za asistence sestřičky Martiny odřežou kousek náplasti a připlácnou to Barbuše na prst. „Zlatý Broňa.“, pláče Barbucha potřetí.

A leze se dál. Den pěkně utíká, počasí je vcelku milé - neprší, jenom je zima. Svinčo dokonce uspokojí své lezecké choutky vytvořením dvou

nových cest: pětkové „Katastrofální“ a trojkové cesty, zatím bez názvu, jejíž obtížnost jsme si zvýšili transportem batohů na zádech. „Cha, to budou LeToš a ostatní Kvakosové čumět, až jim řeknu, že už mám letos prvovýstup. Okamžitě nastartují kola a vyjedou obležat kdejaký šutr v okolí.“, směje se škodolibě Svinčo. - Blázen! Dělat nové cesty s Katastrofami. Sebevrah.

Velmi příjemné odpoledne zakončujeme na umělé stěně v Kadani, kde se hodláme pořádně dodělat. A jak řekli, tak udělali. Zrušili jsme se tam strašným způsobem. Ne snad, že bychom na stěně trhli nějaké rekordy, my už na tu stěnu prostě dodělaní přišli. Svinčo se navíc neprozřetelně dostal do rukou Šárce, která vždy ukázala na cestu se slovy. „Tahle je pěkná, tahle je taky fajn, do téhle běž.“, a on jí hlupáček uvěřil a našel si do ní. Pak ho už jen bylo vidět, jak někde s vytahanýma rukama visí a pláče jako želva.

Co dodat? Svinčo asi bude rád, že nás Dvě Katastrofy teď nějaký čas pohromadě nevidí. Bude mít vcelku dlouhou dobu na rekonvalescenci na písku v Saudské Arábii. Takže: Milánku, nějak to tam vydrž a ať jsi brzy zpátky.

[Barbucha]

PRVNÍ S POSLEDNÍM

31.12. 01 – 1.1.02

Pryč jsou doby, kdy jsme slavili konec roku ve velké smečce sobě podobných. Teď, když máme vyšší hlas a vlasy kratší, občas naříkáme, že jsme byli mladší a pomocí digitálních šidítek utíkáme ze své samoty do virtuálního světa iluzí, snů a nadějí. Jsme uvězněni každý sám na ostrově své vlastní pohodlnosti. Možná ze setrvačnosti, možná z touhy vzepít se osudu, anebo snad protože jsou už prostě takoví, utvoří se čas od času náhodné smečky vlků, aby spolu přežili kus „Velké Zimy“. Občas se s nimi také proběhnou.

Poslední den v roce slunce zlatem po ránu nešetřilo. Nelituji, že jsem musel kvůli volání přírody brzo za úsvitu vylézt z tepla spacáku. Něco jsem nafotil a něco jsem pochopil. Na hajzl se totiž musí na lyžích. Jednak se člověk neboří po pás ve sněhu, nemusí kopat jámu a navíc posed v přezkáčích zapnutých do lyží je snad lepší než prkýnko. Jenom to chce dát bacha při výjezdu z depa, abyste si nenamazali na skluznice hnědej klistr. Na programu je dnes Grossův ledopád. Ačkoliv jsme s Kozlem opět posledníci, dohnali jsme Letoše a Carlose u nástupu do první délky. Na vedlejším ledovém prahu probíhá masový výcvik ledoborců-noviců, patrně ubytovaných na Zbojandě. Kozel a já lezeme těsně v závěsu za Carlosem a musím říct, že ten led je spíš mokřý sníh. Rukavice a lano jsou

durch. Místy tečou čůrky vody. Led má v horní části druhé délky asi třímetrový práh se sklonem 70°. Jinak je to pohodička do 50°. Teda až na tu měkkost. Kluci pokračují dál sněhovým žlabem asi 50m k úpatí poslední třetí délky. Ta je nejtěžší, místy i kolmá. My s Kozlem jsme znechuceni tím brouzdáním ve vodě a tak po úplně zmrzlých lanech slaňujeme dolů. Zajímavý byl sjezd na magistrálu. Hluboký sníh střídal umrzlý firn s kameny ve vyfoukaném strmém korytě. Těžkým pluhem jsem to přežil bez úhony. Kozlík se tam jednou vyválel a ztratil tam patrně kus plastické boty. Po obědě zalézáme do spacáků. Domluvili jsme se, že kolem osmé vyrazíme na Zbojandu, kde oslavíme Silvestra. Letoš s Carlosem se vrátili o pár hodin později a po jídle šli také nabírat síly na večerní kožbu. Ať je ráno nebo večer, z vyhřátého spacáku se mi nikdy nechce. Venku nastal obrat počasí. Fouká severák a drobně sněží. Kolem osmé večer balíme fídlátka a razíme proti větru s lyžema na nohou vzhůru na Zbojandu. Co si budeme nalhávat. Cestu jsme v té tmě a fujavici ztratili hned 100m za stanem. Jdeme podle citu dnem údolí a když objevíme náhodou tyč, jucháme radostí jak malí Jardové. Po cestě jsme se několikrát museli uchýlit k parlamentní demokracii a hlasovat o směru kudy dál. Neuvěřitelné, vždy jsme odhlasovali správnou volbu. Tak teď už víte koho v létě volit, ne? Slušně nám omrzli ksichty a téměř na konci trasy jsme s Kozlem propadali dojmu, že jsme chatu už přešli a že pokračujeme k Prielomu. Bylo by fakt blbý zmrznout

jako turista a ještě k tomu na Silvestra. Nicméně jako roboti postupujeme stále vpřed až jsme konečně kolem jedenácté večer dorazili na Zbojandu. Carlos fotí naše zmrzlé ksichty, a pak hurá do tepla. Teploměr venku ukazuje -17°C . Na chatě panuje klidná komorní atmosféra. Jídlna je plná tak z 80%. Rychle odkládáme svršky, masírujeme ksichty a usedáme ke stolu uprostřed místnosti, kde vegetí i ledoborec Zoban, reprezentant ČHS a hlavně pohodář. Po

rekogniskaci terénu zjišťujeme, že chatu obsadili dvě skvělé party z Brna. Dohromady je tu kolem třiceti kluků a holek. Připomínají mi univerzitní zájezd v rámci tělesné výchovy. Všichni mezi sebou klábosí a konzumují svoje zásoby. Lehce jsme se přiživili na výtečném bůčku na česneku a taky na vánočním cukroví. Zábavu na plný pecky rozproudil v průběhu večera jeden borec s kytarou, který se svým širokým repertoárem fungoval jak jukebox. Chlubil jsem se Zobanovi svou skorotlamou na Veverkově ledopádu. On mi však řekl, že jsem měkkej a ukázal mi dva maníky a jejich rozpárané goráčovky, kteří to dotáhli do konce a Veverkáč den po mě skutečně sekákali až dolů i s vrtulema. To že to odnesli jen bundy je boží zázrak. Čas je relativní a v tomto duchu jsme oslavili půlnoc asi o 5 minut později, což nikomu stejně nevadilo. Venku byla ukrutná kosa a tak se gratulace s rachejtlem odbyly velmi rychle a pak hurá zpět do palpostů za půlitrů a frťanů. Pokračovali jsme v kytarořevu a dokonce došlo i na tanec na parketu a na stole, kdy si ponejprv vyskočila na stůl trsnout lepá děva od protějščího stolu. U stolu za námi jí zakontroval jakýsi borec recesista, který si trsnul na stole za námi. S přibývajícím časem se začali vytrácet první odpadlíci a s nimi odcházely bohužel i struny na kytaru. A tak brzo nad ránem na mě zbyla kytara už jen s pěti strunami. Ale když jedna struna schází, tak to přeci nevadí... A tak valíme až do čtyř do rána, kdy jsme vydrželi hulákat jen my, Chomutovští asociálové. Kozel odborně degustoval zbytky panáků po všech stolech, aby je následně slil do jednoho supercloumáku, který si pak náležitě vychutnal. Šílený!!! Jelikož máme oči jak veverka piču, odhlasovali jsme si večerku. Usnuli jsme okamžitě a to přímo na úzkých lavicích kde jsme celý večer seděli. Ty tři hodiny levitace na fakírském prkně utekly rychleji, než cikán z práce.

První den v roce začal ztuha. Někdo se mnou cloumá a mele cosi o snídani. Ještě jsem nerozlepil druhé oko a nerozhodl se, jestli je mi blbě nebo ještě hůř a už je jídlna

plná lidí a všichni snídají. Přesto, že jsme spolu před několika hodinami pařili, připadají mi hrozně neosobní jako bychom se viděli prvně. Evidentně nejsou také zrovna čerství po včerejší smršti. Obsluha vnutila i nám za drahý peníz talířek s dobrůtkami a připočetli ještě nocleh. Z jídla si však pamatuji jenom šunku a čaj. Kozel se zas nehorázně cpe. On má fakt asi žaludek z teflonu. Jinak jsme po ránu všichni čtyři fešáci k pohledání a čerstvoučci, jen co je pravda. Vše jde ráz na ráz. Kolem osmé už nacvakáváme lyže a začíná lyžovačka aneb žádný strach a žádná sračka. Cestou doháníme skupiny pěšáků, kteří pospíchají na vlak. To brodění sněhem jim nezávidím. Díky bohu za ty lyže. První buben se slušnými šutry kluci profrčeli ve velkém stylu, až lítali jiskry za hranami. Tak jsem to mezi ty balvany taky pustil a doufal, že trefím ten úzký sněhový jazyk vedoucí na sněhovou pláň. Vyšlo to a tak v dolní části bubnu při pokusu zatočit házím třikrát tlamu do hlubokého sněhu. Svah je tak strmý, že po každém pádu se dá snadno překulit na nohy a pokračovat směle dál. V dolní části doliny už je to téměř běžkařská túra a tak se kocháme posledními pohledy na okolní štíty. Těsně před našimi stany nás předjel Zoban, spěchající si udělat Hore-zdar na ledopád Zahrádky. My nemáme na Hore-zdar ani pomyslení. Musíme si zabalit a vykřiblovat se zpět do civilizace. Proklaté balení nám zabralo opět hodinu. Zbylo mi spousty jídla. Příště jedu na hyenu. S přetěžkými bágly na zádech sjíždíme na Hrebienok a pak dále do Smokovce. Carlos exceluje na lyžích a seká patky na strmé úzké lesní cestě jak na cvičné loučce i s krysou na zádech. Já jsem hodil po dvou kristiánkách tlamu a tak opět potupně plužím. Upravená sjezdovka z Hrebienoku už je jiný kafe a v dolní části závodíme s Carlosem ve sjezdu. Nesmím se vymáznout, nebo mě ten bágl zabije. Je krásný slunečný den a od nádraží se hrnou houfy lidí na novoroční lyžovačku. Kluci jedou do Popradu vyžrat hospodu, já jedu do Tatranské Polianky navštívit Kláru, kamarádku z dětství. S klukama jsem se sešel v hospodě Slovenská jizba v Popradě. Báječně tu vaří a mají tu vitamin G. (Gambrinus). Po pár hodinách se stáváme opět na čas zákazníkyně Slovenských železnic. Carlos jede jen do Kolína v jiném vagónu a tak se

Babí léto na Bořni

21.09.2002 - 22.09.2002

Přes den lezení (od září už možno i v severním prostoru), večer táborák, občerstvení v chatě na Bořni a dobrá muzika k tanci i poslechu zajištěna.

Poznámka: Součástí prvního dne bude i ukřižování Jesuse Leonarda da Svinchiho.

s ním loučíme. My tři se hrneme do lehátkového kupé, kde již sedí kluk s holkou a jeden kluk sólo. Letoš nekompromisně nakouknul dovnitř a rozšafně povídá: „Dobrý den! My tu s vámi budeme bydlet!“ Já jsem po chvíli jejich užaslého mlčení dodal: „Jak na Nový rok, tak po celý rok!“ Dívčina se zhrozila: „No to snad né!“ Tak jsme ji ujistili, že ráno vystoupíme a že už nás nikdy v životě neuvidí. Viditelně se jí ulevilo. Za chvíli však zase přitížilo, protože ležela nad Kozlem a Leošem a oba si naráz

sundali boty, kdežto já se takticky přidal až po aklimatizaci jejich čichových buněk. Tak jsme vegetili a pochrupávali v tom smrādečku plných 13 hodin, než nás expres vykopnul na naši rodné hroudě, abychom se vrhli do víru všedního života plnit novoroční předsevzetí. Mimochodem, já jsem si žádné nedal, protože jsem na to zapomněl.

[Leonardo da Svinchi]

Prague International MARATHON

Byl jeden z hezkých dubnových dnů, když jsem cestou do Kadaně potkal běžce a cyklistu, který ho doprovázel. Oba na mě zamávali, já jim odpověděl, ale protože jsem si pořádně nevšiml kdo to byl, zastavil jsem a na tu dvojici sportovců počkal. Cyklista byl Bery, vedle něj běžela Květuška, dohromady Berušky. "Nazdar! Co tady blbnete?", mile jsem je pozdravil. "Ale to Květuška trénuje na maraton, jede s váma", mile mi odvětil Bery.

Nevím to přesně. Snad na Posledním slanění nebo na Zdobení stromečku mě Pinu svým nadšeným líčením skvělého zážitku a neopakovatelné atmosféry přesvědčil a já kývl, že s ním v roce 2002 poběžím Pražský maraton. Protože si nemůžu vzpomenout kdy

to přesně bylo a slíbil jsem takovou šílenost, nepochybuju, že jsem v sobě měl pořádnou dávku ohnivý vody a má rozpoznávací schopnost společenské nebezpečnosti takového činu byla tedy značně snížena. Ale slib je slib a Pinu nezapomněl. Někdy ke konci března 2002 jsem se v tělocvičně pochlubil, že už dokážu uběhnout pět kilometrů bez křečí, lapání po dechu a píchání v boku a tehdy se k nám připojila Květa. To jsme se ale dozvěděli až později. Vlastně až když jsem jí načapal při tréninku. Nejdřív si totiž zkusmo

napoprvé uběhla víc, než já po měsíčním trápení.

Dne 18. května 2002 se v Srbsku na Alkazaru sešel celý "horoklubácký" tým běžců. Řidič, trenér, masér, psycholog, fotograf, dietolog a zdravotník Bery (Míra Beránek), Pinu (Michal Pinc), Květuška (Květa Mudráková) a Broněk Bandas. Už ráno jsme na Václavském náměstí zaplatili startovné 600 Kč, dostali startovní čísla a čipy a na zbytek dne nám zdravotník Bery naordinoval lezbu. Že prý na odreagování. Dali jsme opravdu jen pár lehkých cest. Sluníčko šíleně smažilo a jen Pinu už měl ložskou zkušenost s maratonem, takže radši opatrně!

Odpoledne nám zdravotník povolil poslední "těžké" jídlo v

! Oni mají opravdu přelepený bradavky! Ale když já sem tak chlupatej! Úplně jsem ucukl při představě, jak mi zdravotník ty náplasti strhává. Druhý startovní box se naplnil. Aha, mast. Pěkně namazat proti odřeninám. Podpaždí, stehna, krk. Ještě že jsem v práci ukrad tu Indulonou. Třetí pole

STATISTIKA :

Datum : 19. května 2002

Startujících : 3 100

Doběhlo : 2 805

Pinu : 3:28:50 – 676. místo

Broněk : 4:03:46 – 1742. místo

Květuška : 4:54:32 – 2578. místo

hospodě U Berounky. Potkal jsem tam (svět je malej) známé z Prahy a Brna co jsem je tři roky neviděl, dozvěděl se, že jim taky jejich zdravotník naordinoval lezbu před maratonem a s pozdravem "zítra na staromáku" jsme se rozjeli vstříc dnu D.

Davy. Stovky lidí a další se hrnou. Mladý, starý, nejstarší. U každý z padesáti kadibudek fronta jako blázen, nervozita a litry ionťáku dělají svoje. Čurací žlab uprostřed ulice. Chlapi to mají dobrý. Sic! Ty japonský turisté fotí opravdu všechno. Davy. Přípravy, zahřívací masáž. Tisíce lidí. Úplně vepředu chrti a matadoři. Kruci

se naplnilo. Ve vzduchu je cítit hrozná napětí. Pásky oddělující jednotlivá startovní pole praskají. Tlesk. Tlesk. Tleskání pomalu zesiluje. Jdem, jdem. Víc! Rychleji! Jdem, jdem, jdem. Oči všech se upírají na velkou hodinovou ručičku Orloje. Výstřel!! Jdem, jdem, jdem.

P.S. Zážitek? Skvělý. Atmosféra? Neopakovatelná. Kradená Indulona? Rychleschnoucí. Má bolestivě rozedřená podpaždí, pravá bradavka a levé varle budiž všem výstrahou. Krást se nemá.

[Broněk]

OMEDISMUS NATURALIS

Není to tak dávno, co jsem čítával ve věhlasné Montaně sáhodlouhé popisy neuvěřitelných lezeckých výkonů vyvracejících zákony zemské gravitace. Košťa Makovec a jeho tým mě často pronásledovali v nočních hodinách, kdy jsem se marně snažil pochopit ty skvosty lezecké jógy.

Až jednoho dne se zjevil lezecký mág (závistivci nazývaný mágor), osvícený guru budoucí generace extrémistů, vedle něj i Velký Malý Košťa je pohopouhým ceprem na vycházce kolem hotelu. Ukázal mi v plné nahotě omezenost mých obzorů, osvětil cestu vedoucí za hranice chápání. Vyzval mě pojď a uvidíš. Tak jsem šel a viděl. S ným úžasem jsem zíral, jak exceluje na všech druzích povrchů, od krystalové plotny až po převislé, hnilobou páchnoucí meliorační rýhy. Jeho styl mi učaroval. „Čím hůř, tím líp!“ výhruzně zavrčel směrem ke skále a začal neohroženě stoupat vzhůru.

Když mu přirozená obtížnost stěny nestačila, zvyšoval si ji „odpočíváním“ (vlastně vysilováním) po dlouhé minuty v tzv. „allhandech“ (místo, kde k udržení chytů jsou i dvě ruce málo), a to zejména v klíčových místech pod prvním jištěním. K přezení těžkých pasáží zásadně používal křížové přešlapy, ale pozor! Přešlapoval vždy nohou protilehlou ruku!!! Úžasně!!! Rozporová technika ho nemohla zaskočit. Kouty a komíny nebývalé šíře zakončené stropem lezli zadnicí napřed a jako vynikající spárař uměl založit žábu do otevřeného kouta jehož stěny svírají tupý úhel 120°.

V jištění předběhl dobu o takový kus, že se dostal sto let zpátky, čímž vlastně nechtěně zahájil módní trend „Clasic Revival“. Neskobuje, nenýtuje, Odspodu a pěkně všechno s sebou. Navíc vždy použije schválně ten vklínělec, který je nejméně vhodný. Ne proto, že by to neuměl, ale proto, aby si adekvátně ztížil podmínky a aby měl výstup větší psychický náboj.

Pokud ani takto ztížené podmínky nestačí ukojit jeho masochistické sklony, začne v těchto obtížných situacích shazovat volné kameny, oprašovat hlínu, rýpat mech, olamovat větve ze stromků na skále i z přilehlých okolních stromů. Jeho specialitou je „rozrývání mraveniště klíčového místa“ a v záloze zřejmě má „rozrývání vosího hnízda“.

Navzdory obtížím vždy nakonec překonal klíčové místo, aby špinavý, zapocení, vysílený, ale šťastný usednul na vrcholu skály. Avšak jen po dobu dobírání

Horolezecký tábor mládeže

BLATINY u Brna 2002.

Český hor.svaz zajistil pro mládež od 27.7. do 3.8. lezecký pobyt s instruktory na chatě VH Brno v oblasti Žďárských vrchů. Nedaleko je lezení na Drátníku a Čtyřech palicích. Na kolech se také dostali k lezení na skalních útvarech Bílé skály, Devět skal atd.

Z našeho oddílu se této akce zúčastnil Kuba Školný (13). Tento pobyt byl určen i pro ty nejmenší a totální začátečníky od 8 do 17 let. Jel jenom Kuba. Čím to je, vždyť týden pobytu stál členy ČHS 400 Kč (doprava sice v ceně nebyla, ale byla z Prahy zajištěna).

[Bohouš D.]

druholezce, protože život je tak krátký a tolik cest ještě vyléztí je třeba (další z jeho deseti příkázání). A tak sotva jsem se dodrpal (byl vytažen) na vrchol, vyplivnul hlínu z úst a vymnul z oka jehličí, stojíme opět u nástupu do další zaručeně hvězdičkové linie. Jedna lanová délka za druhou, až do úmoru, dokud jsem nezemdlel vysílením a následně neprobral opuštěn pod neznámou skálou. Celé mi to

připadalo jako jedna velká halucinace, kdyby tu však nebyla ona – šipka! Krásná, žlutá, symetrická šipka. Jeho otisk, jeho podpis, jeho důkaz! Ano, byl tu a já s ním.

A kdože to je, ten lezecký fenomén, s kterým jsem zažil lezecké samádhí (krátký stav osvícení)? Oméd! Skalní démon, jenž je zahalen rouškou tajemství a mýtů. Přízrak a přeci reálná bytost. Teď už vím, že nejsem sám, kdo ho znají. Párkrát jsem slyšel svého parťáka, jak při lezení podrážděně bručí: „Jsem tu jako Oméd“. Občas, když pozoruji své spolulezce, mám pocit jako by v každém z nás byl kousek tohoto génia, jakobychom jím byli infikováni. Je otázkou času, kdy v nás choroba „Omedismus Naturalis“ propukne naplno. Až se to stane, tak nashle v kolmých hlínách anebo v Bohnickém

Horolezecký tábor mládeže

VYSOKÉ TATRY 2002.

Český hor.svaz zajistil pro mládež od 9.8. do 18.8. lezecký pobyt s instruktory na Brnčalově chatě v dolině Zeleného plesa. Od nás se zúčastnily Iveta (16) s Markétou (16). Je udivující, že třetí zabukované místo jsme pro nezáměr museli přenechat jiným oddílům.

Bohužel, počasí tento týden také poznamenalo, a po víkendy již v Tatrách jen přšelo a přšelo. Takže pobyt byl ukončen předčasně již ve čtvrtek.

Mládež se stihla pouze seznámit s okolím, „vyběhnout“ na Jahňáčí štít a „přejít“ Karbunkulový hřeben mezi Jastrabou vežou a Kolovým štítem. Při této „procházce“ dvojkovým hřebínkem se jim bohužel přihodila nehoda. Před očima jim uklouzl jeden z doprovodu dospělých (nebyl to instruktor, jak psali v novinách), zřítíl se do Červené dolinky a na místě zahynul. Je třeba říci, že mládež, kterou doprovázel byla na lanech, jištěna.

Na to, že byly holky poprvé v letních Tatrách, tuto zkušenosť jim i jemu ten osud mohl ušetřit.

Pobyt stál sice 3200 Kč (s polopenzí a dopravou), ale byl dotován Horoklubem částkou 1000 Kč.

[Bohouš D.]

parku.

[Leonardo da Svinchi]

P.S. Bohnický park je velmi pěkný a ty pyžama jsou docela fajn.

GROSVENEDIGER

Duben 2002

Po loňském úspěšném prožití Velikonoc v oblasti Glockneru, volíme letos opět Vysoké Taury jako cíl naší, tentokrát tříčlenné výpravy. Balíme s sebou samozřejmě fošny a plánujeme výstupy v oblasti Venedigeru. Vodítkem nám je, jako již mnohokrát výběrový průvodce od pana Preusse (kopie k máni v klubové knihovně).

Po obvyklé večerně - noční jízdě pohazujeme na několik zbývajících hodin do rozednění svoje schránky do útulného seníku v Rossenthalu. Ráno „čerství a plní optimismu“ vyrážíme na svoji další „kalváriku“. Údolí je téměř nekonečné a tak při svačince a konfrontaci s mapou zjišťujeme, že nejsme ještě ani na záběru naší alpenvereiňácké 25- Venedigergruppe. Toto zjištění zákonitě přivádí okleštění našich původních plánů a představ (jako již poněkolkáté). Holt z tepla a pohodlí se to

zřejmě taková pohoda nebude, ale to se dovíme až zítra. Teď je před námi sestup k našemu nocležišti. Kluci volí variantu sestupu po hřebenu do sedla, mě zaujal jeden z vedlejších šlauchů, spadajících téměř až k našemu bydlíšti. Parádní sjezd -POPR- v hromadě kyprého prašanu (to jsem ještě nevěděl, jak na podobný sních budu místy nadávat následující den). Užíváme posledních slunečních paprsků a potom hupky-dupky do našeho vigvamu. To by jste nevěřily, co taková lopata a pár párů rukou dokáže vykouzlit z obyčejné sněhové návěje. Teplou jako v hotýlku, dost jídla a pití, vidina dobrého počasí na zítřek, zkrátka pohoda.

Ráno klasika – nechce se ze spacáku. Velkým tahákem je vidina dobrodružně prožitého probouzejícího se dne. Věci máme připraveny již z večera, takže nasoukat se do sedáků, maček, pobrat vše potřebné a pod blednoucím nebem vesele k nástupu. Čím více se blížíme okrajové trhlině, respekt z ní ve mně sílí. Po cestě se dohadujeme na taktice postupu. Kluci mi tak nějak automaticky předali

ty „horší“ konce lan a tak se pokouším nedát najevo svoje obavy a vyrážím vstříc cca šestimetrovému odtrhu s dost nejistým doskokem. Při jeho přeletování jsem se bláhově domníval, že zde řeším klíčová místa stěny. Následují metry mně však měli přesvědčit o opaku. Sklon sice po zdolání výšvihu povolil, ale sněhové podmínky ve stěně po osobním prozkoumání nezbyvá

UMĚLÁ LEZECKÁ STĚNA V KADANI 2002 / 2003

ČLENOVÉ HOROKLUBU

Začínáme od 1.října 2002

Pondělí	17:00 - 19:00 hod.
Středa	20:00 - 22:00 hod.
Pátek	18:00 - 20:00 hod.
Sobota	17:00 - 19:00 hod.
Neděle	17:00 - 19:00 hod.

Vstup na stěnu na průkaz klubu!! Pátek je pouze pro členy Horoklubu !!! (společně s volejbalem)

ČLENOVÉ KROUŽKU

Začínáme od 3.září 2002.

Úterý	16:00 – 18:00hod.
<small>(od 16:00 do 16:30 souběžně s volejbalem Gymnázia !!!)</small>	
Čtvrtek	16:00 – 18:00 hod.
<small>(od 16:00 do 17:00 souběžně s florballem Gymnázia !!!)</small>	

KROUŽEK V KLUBOVNĚ

Začínáme od 6.září 2002.

Pondělí	17:00 – 18:00 hod.
Pátek	17:00 – 18:00 hod.

plánuje o něco snadněji. No nic, alespoň na chatu dorazí před setměním bude úkol dne. Kochajíc se panoramaty a proklínajíc svoje svině na vlastních zádech, se nám tohoto cíle daří dosáhnout. Chalupa Kursinger Hutte ve 2547 m bude naším dnešním útočištěm. Je to v podstatě horský hotel s obrovskou kapacitou. Sezóna již začala, předpověď je příznivá a dlouhý víkend volna se projevil v návštěvnosti (v lyžárně jsem večer napočítal přes 80 párů lyží). Lyžárna nám posloužila jako kuchyňka a tak rychle navařit a spát.

Ráno se ze spacáku jako vždy nechce. Plánujeme denní program: dohrbat se pod sedlo mezi Velkým a Malým Venedigerem a tam se v horním patře ledovce zakopat pro následující dny. Plán se oproti včerejšímu dni daří plnit poměrně úspěšně, takže zbude čas i na nějaké lezení-hurá! S téměř dokončeným záhrabem pro tři nocležníky a 16 hodinám na ciferníku se dá ještě něco podniknout. Již po cestě ledovcem jsem očkem prozkoumával západní svahy Kleinenedigeru a pohrával si s myšlenkou na jejich prostoupení. Nyní stačilo jenom předložit partákům návrh a už se vyráželo. Odhadovali jsme výstup na pohodový a tak jsme vyrazili na lehkou, jenom se zbraněmi. Kupodivu jsme se nemýlili a tak následujících cca 180 výškových metrů v nasvícené západní stěně, tvořené vesměs firny a sněhy bylo opravdovou satisfakcí za naše minulé prožitky. Asi za hodinu se kocháme na prostorném vrcholu a prohlížíme protější SV stěnu „většího bratra“, náš zítřejší cíl. To už

než hodnotit jako „ne zrovna ideální“. Vysublimovaný sních, bez pevného podkladu nám připravil veselé chvílky po celou dobu lezení. Jako když například hodláš vylézt vysněženým koutkem na hřebínek, ale jakmile jsi v polovině, všechno to bílé pod nohama se rozhodne odcestovat do doliny a najednou stojíš v mačkách na černé, kompaktní skále a nevíš kudy kam. Odraverzovat odtud, byla pikantérie, při níž došlo i na sundání rukavic (a následnou ztrátu jedné z nich). Myslím, že jsme se klepali všichni stejně, jak já při lezení, tak kluci na štandu. V podobném stylu (co se sněhových podmínek týká), jsme se prokousávali metr za metrem k stále se nepřibližujícímu vrcholu. Cesta je dle průvodce psaná na 4-6 hodin, my jsme si ji však užívali něco kolem devíti. Za celou cestu jsem potkal 1 (slovy jednu!) fixní skobu. Třešínkou na dortu, jakýmsi zadostiučiněním za prožité trable, byly poslední dvě délky, vedoucí pouze po firmovém hřišti 60° sklonu. Dolez ústí na hřeben normálky, na kterém bylo díky pěknému počasí možno potkat několik skialpinistů. Ti okamžitě využili příležitosti k nafocení horolezců v akci, v exponovaném terénu. My jsme je alespoň zneužili ke společnému vrcholovému fotu. Pak už jenom svačinka a v teple slunečních paprsků, s příjemným pocitem v těle po prožitém dni, sestup normálkou do našeho přibytku v závěji.

Ráno zaspáváme a tak je konec plánům rychlého výstupu ještě na jeden kopec. Vzhledem k nutnosti brzkého

návratu Pítrse do Prahy, mastíme rovnou do údolí k autu. Sjezd je asi o 200 procent příjemnější než výstup před dvěma dny. Za dvě hodiny jsme u auta, i když nohy jsou znát taky. Potom již klasický scénář: najít, přebalit a odjezd ku domovu.

Co napsat na závěr? Snad jen doporučit k návštěvě všem sněho-ledo-chtivým nadšencům – horolezcům.

Pěkné Velikonoce přeje

[LeToš]

Klasické cesty na VELKOU OSTROVSKOU stěnu

Nevím, pokolikáté už stojím pod Velkou Ostrovskou stěnou a obdivuji ty nádherné linie cest, na které asi nikdy nebudu mít, když mě napadá, že bych si mohl alespoň vylézt některou z lehčích cest, které tu vedou. Podle průvodce to jsou: Sokolík VI (od Budína z roku 1965), Cesta velké lásky (od Tschunkeho z roku 1967), Obezita hrozí VI (od Matrase z roku 1969) a Zelený čtvrtek (od Karla Běliny z roku 1983). Poslední jmenovanou cestu jsem už lezl vloni a musím říct, že cvaknout druhý kruh je celkem infarktový zážitek.

Letos tedy mířím do levé části stěny, kde mají společný nástup Cesta velké lásky a Sokolík (v průvodci obojí s hvězdičkou). Nastupuji po hraně, pak přechod doprava do sokolíku a jím na vrchol přílepku. Zde se cesty dělí, dávám tedy druholezcům vybrat. Volba padá na Cestu velké lásky a tak začínám traverzovat celou stěnou doprava. Uprostřed traverzu jsou velké hodiny, které mám ovšem u nohou, takže není až tak jednoduché je provázat. Zdařilo se a dalším traversem dolézám ke spáře v pravé části stěny, kde je první kruh. Při dobírání Marušky si prohlížím spáry nad sebou a musím říct, že odsud nevypadají zadarmo. Pro jistotu dávám ještě nad kruh smyčku a sokolíkem dolézám na konec první spáry. Teď je potřeba přelézt do té vedlejší, která bere také na sokola, ale stejným směrem. Naštěstí je v ní vevnitř ukrytý dobrý chyt, takže bez problémů přelézám a valím výš. Procvakávám fixní smyčku, přidávám ještě jednu a přecházím doprava do stěny. Tou už bez problémů dolézám na vrchol. Když si vybavím, s jakým vybavením to tenkrát lezli, tak v duchu smekám klobouk.

Příští víkend jsme opět v Ostrově a tak vzhůru pod Ostrovskou. Tentokrát nalézám v pravé části, kde začíná Obezita hrozí. Namísto abych šel

spíše nahoru a pak traverzoval ke kruhu to k němu hrnu šikmo, čímž si způsobuji horké chvílky hned na začátku. Od kruhu pokračuji traversem za hranu. Chyty nic moc, navíc mírně v převisu a ke spáře pořád daleko. Svinča s LeTošem sedí o

kous ek dál u kruh u Cest y velk é lásk y a

čeka Maruška to tedy zkouší o něco výš, ale jí jak supi, kdy kdy vypa dnu a mohutným obloukem zmizím za

traversem od kruhu zpět za hranu a snažším terénem dolézám na vrchol. Pak ještě házím lano Matějovi a Svinčovi s LeTošem. Každý zkouší od prvního kruhu traverzovat v jiné výšce,

ale nikomu to za šest nepřípadá. Asi byla tehdy jiná doba a tvrdší klasifikace. Nebo jsme na klasické cesty už příliš změkli my?

Do třetice vyráží Svinča v neděli na poslední

z vybraných cest: Sokolík. Nebyl jsem u toho, ale podle jeho slov ten sokolík vůbec nešel lézt na sokola, čemuž

odpovídaly jeho „orvané“ ruce, jelikož to celé lezl jako spáru.

Jsem rád, že už vím, jaké jsou Ostrovské klasiky a myslím, že kromě Cesty velké lásky ty ostatní už asi nikdy nepolezu.

[Jířa]

Podrobné informace o připravovaném
POSLEDNÍM SLANĚNÍ 2002
které se uskuteční **2.11.2002**
budou v příštím čísle **MANTANY**, které vyjde
ve druhé polovině října 2002.

*Dne 19.10.2002 od 9hod.se
v Perštejně pod masivem koná*

„PODZIMNÍ METODIKA“

*Bude zde pro nováčky možnost dokončení
některých částí metodiky včetně testíků.*

hranou. Z posledních sil dělám na hraně ještě jeden krok nahoru a z lepšího chytu dosahuji do spáry. To je úleva, visím za žáby a vydýchávám ten „šestkový překrok“. Zandávám pochybné smyčky a valím sokolíkem ke kruhu. Konečně jsem u něj a při dobírání Marušky mám čas si to promyslet. Asi jsem to šel příliš nízko.

MANTANA v horolezecký občasník v vydává **HOROKLUB** Chomutov v Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.0396/624068 v e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz v e-mail mantany : mantana@horoklub.cz v webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> v webové stránky metodiky : <http://horometodika.webpark.cz> v sazba : Microsoft® Word 97 v U P O Z O R N Ě N Í - nadále bude občasník MANTANA k dispozici na schůzi, na klubu, na umělé stěně, na internetu nebo bude zaslán mailem.